

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyně JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **I. P., narozeného dne ...**
státního občana Ruské federace,
bytem v P. 4, B. 1284/12,
zastoupeného JUDr. Petrem Adámkem, advokátem
se sídlem v Praze 3, Jeseniova 10

proti
žalované: **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem v Praze 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 31. 1. 2019, č. j. MV-7178-4/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 12. 11. 2018, č. j. OAM-21180-15/ZM-2018. Tímto rozhodnutím byla pro nesplnění podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně

pokračování

některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ či též jen „zákon“), podle § 44a odst. 11 téhož zákona zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.

Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě shrnul skutkový stav tak, že před uplynutím doby platnosti zaměstnanecké karty podal žádost o její prodloužení. Tuto žádost podával v době, kdy byl zaměstnán, a měl v úmyslu být nadále zaměstnán, u společnosti Global Tele Sales Brno, s. r. o., v Brně. V průběhu řízení mu byla nabídnuta pracovní pozice u společnosti BCH Telecommunications, s. r. o., v Praze, kterou přijal a dne 30. 7. 2018 s touto společností uzavřel smlouvu o budoucí pracovní smlouvě. Den nástupu byl sjednán na 1. 9. 2018. V uvedené smlouvě nebyla uvedena výše platu ani záruka, že plat bude vyšší, než je základní sazba měsíční minimální mzdy. Rovněž ve smlouvě nebyla uvedena délka pracovní doby ani údaj o tom, že týdenní pracovní doba bude delší než 15 hodin. Tyto údaje žalobce ani jeho budoucí zaměstnavatel nepovažovali za podstatné, protože po žalobcově nástupu do práce dne 1. 9. 2018 by byla uzavřena pracovní smlouva, která by uvedené údaje obsahovala, a žalobci by byl vydán platový výměr. Žalobce byl přesvědčen, že mu do doby nástupu k novému zaměstnavateli bude zaměstnanecká karta prodloužena, jelikož žádost podal v zákonné lhůtě a doložil všechny náležitosti. Rovněž vycházel z ustanovení § 169t odst. 6 zákona o pobytu cizinců, podle něhož ministerstvo rozhodne o žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve lhůtě do 60 dnů. Pokud by správní orgán I. stupně uvedenou lhůtu dodržel, byl by žalobci pobyt na území České republiky na základě zaměstnanecké karty povolen ještě před tím, než měl nastoupit do nového zaměstnání. Teprve následně by oznámil změnu zaměstnavatele a učinil související úkony. Žalobce namítl, že, nerozhodl-li správní orgán v uvedené lhůtě, dopustil se vážného procesního pochybení, které mělo za následek, že žalobci následně nebyla zaměstnanecká karta prodloužena.
3. Dne 1. 8. 2018 žalobce správnímu orgánu I. stupně oznámil změnu zaměstnavatele. V tomto ohledu žalobce namítl, že se správní orgán I. stupně dopustil pochybení tím, že poté, co mu žalobce ohlásil ukončení pracovního poměru u dosavadního zaměstnavatele a uzavření pracovního poměru s novým zaměstnavatelem, a současně změnu bydliště, jej dostatečně nepoučil, co vše má doložit s jak má postupovat.
4. Žalobce dále uvedl, že poté, co nastoupil k novému zaměstnavateli, mu jednatel dané společnosti v průběhu září 2018 sdělil, že tato společnost byla usnesením Městského soudu s právní mocí k datu 25. 7. 2018 zrušena s likvidací. Jednatel zrušené společnosti bylo žalobci navrhuto uzavření pracovní smlouvy se společností BCH Telecom, s. r. o. Žalobce s tím souhlasil a požádal o urychlené uzavření pracovní smlouvy, s tím však jednatel společnosti otálel. V důsledku toho žalobce nemohl doložit pracovní smlouvu správnímu orgánu I. stupně.
5. Žalobce dále namítl, že nikdy neobdržel výzvu a vyrozumění, jimiž jej správní orgán I. stupně vyzýval k doplnění žádosti a k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Pokud by je obdržel, s podklady by se seznámil a nedostatky doplnil. Stran zásilky, již byla žalobci doručována výzva k odstranění vad žádosti, žalobce uvedl, že v tu dobu sice již oficiálně bydlel na adrese v Praze, nicméně se teprve stěhoval z Brna do Prahy, ještě plnil pracovní povinnosti v Brně. Poštovní schránku v domě na pražské adrese ještě nestačil označit a domovní zvonky v celém domě nefungovali a nefungují. Podle žalobce neměl doručovatel zásilku vracet správnímu orgánu I. stupně, jelikož ten v příslušné rubrice na obálce zaškrtl „*nevracet, vložit do schránky*“. Vzhledem k tomu, že žalobcova schránka nebyla označena, měl doručovatel zásilku viditelně umístit na vhodné místo ve vstupní chodbě domu, kde by ji žalobce byl býval zaznamenal.
6. Pokud jde o první vyrozumění o možnosti seznámit se se spisovým materiálem, žalobce uvedl, že v době, kdy měla být uložena na poště k vyzvednutí, již měl schránku řádně označenou a v bytě na pražské adrese se již zdržoval. Doručovatel však žalobci nevložil do schránky výzvu k vyzvednutí zásilky, o čemž svědčí, že na zásilce vyznačil, že adresát je na dané adrese neznámý.

pokračování

7. Ke druhému vyrozumění o možnosti seznámit se se spisovým materiálem, které mělo být žalobci vloženo dle doručky do schránky, žalobce namítl, že vůbec neobdržel vyrozumění o uložení zásilky. Neobdržel ani samotnou zásilku. Jak se zásilka mohla z označené schránky ztratit, žalobce neumí vysvětlit.
8. Žalobce nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že mu zásilky byly doručeny fikcí ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Poukaz správních orgánů na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7As 53/2011 – 77, nebyl přiléhavý, jelikož v případě uvedených zásilek, zejména v případě výzvy ze dne 7. 8. 2018, nebyla splněna podmínka jejich uložení do schránky nebo na jiné vhodné místo.
9. Dále žalobce uvedl, že byl přesvědčen, že své povinnosti vůči správním orgánům splnil tím, že se osobně dostavil na brněnské pracoviště správního orgánu I. stupně a doložil zde oznámení cizince se zaměstnaneckou kartou o zaměstnání u dalšího zaměstnavatele. Vycházel přitom z toho, že je cizincem, který podle § 98 písm. o) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), nepotřebuje povolení k zaměstnání, a tudíž se na něj nevztahuje ustanovení § 42 odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců (žalobce zjevně zamýšlel odkázat na § 42g odst. 7 a 8 zákona – pozn. soudu). V této souvislosti žalobce uvedl, že v České republice absolvoval bakalářské vysokoškolské vzdělání v českém jazyce na vysoké škole zřízené Ministerstvem školství (České zemědělské univerzitě v Praze), a že na téže vysoké škole zamýšlí pokračovat v magisterském studiu.
10. Dále žalobce namítl, že mu správní orgán I. stupně neposkytl dostatek času k opatření dokladů, jimiž by doložil změnu zaměstnavatele a bydliště, a s tím spojené náležitosti, zejména jaká bude délka jeho pracovní doby, výše platu a na jakou dobu je pracovní smlouva uzavírána. V okamžiku, kdy žalobce oznamoval nový pracovní poměr, neměl ještě uzavřenu pracovní smlouvu, ale pouze smlouvu o budoucím pracovním poměru. Správní orgán I. stupně si měl být vědom, že žalobce ještě bude pracovní smlouvu dokládat. V pracovní smlouvě by následně byly všechny požadované náležitosti.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě předně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců uvedla, že nedodržení této lhůty samo o sobě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Zásadní vliv na nedodržení zákonné lhůty nadto mělo doložení nové pracovní smlouvy žalobcem, jelikož správní orgán I. stupně ji musel posoudit a jelikož zjistil její vady, musel žalobce vyzvat k jejich odstranění. Správní orgán I. stupně tak činil kroky k vydání rozhodnutí.
12. K námitce, že v důsledku toho, že správní orgán I. stupně nerozhodl v zákonné lhůtě, došlo následně k zamítnutí žalobcovy žádosti, žalovaná uvedla, že správní orgán byl povinen rozhodnout podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí a nemohl přihlížet k tomu, zda by jiný skutkový stav v průběhu řízení byl pro žalobce příznivější.
13. K námitkám žalobce, že požadované náležitosti nemohl doložit v důsledku jednání svého nového zaměstnavatele, žalovaná uvedla, že bylo výhradně volbou žalobce, pro jakého zaměstnavatele se rozhodne pracovat. Povinností žalobce bylo doložit smlouvu o budoucí pracovní smlouvě, která by obsahovala náležitosti podle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy ujednání o výši mzdy, která nebude nižší než měsíční minimální mzda, a stanovení týdenní pracovní doby. Chtěl-li žalobce pobývat na území České republiky, bylo jeho povinností a zájmem, aby dbal na to, aby splnil všechny požadavky stanovené právními předpisy.
14. K otázce doručování zásilek žalovaná uvedla, že správní orgány vycházely jednak ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7As 53/2011 – 77, jednak žalovaná vycházela rovněž z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12.

pokračování

2016, č. j. 3As 241/2014 - 41, podle něhož na fikci doručení ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv, zda byla zásilka vhozena do schránky. Uplatnila se tak fikce, že žalobci byla výzva k odstranění vad žádosti doručena.

Průběh řízení před správními orgány

15. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
16. Žalobce pobýval na území České republiky na základě zaměstnanecké karty platné od 16. 6. 2016 do 15. 6. 2018.
17. Dne 13. 6. 2018 podal u správního orgánu I. stupně ve smyslu ustanovení § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení její platnosti. K této žádosti připojil kopii cestovního dokladu, potvrzení o zaměstnání na dobu neurčitou u společnosti Global Tele Sales Brno s. r. o., pracovní smlouvu uzavřenou s touto společností, včetně jejího dodatku č. 1 a mzdového výměru. Dále žalobce předložil smlouvu o podnájmu bytu a diplom o absolvování bakalářského studijního programu na České zemědělské univerzitě v Praze.
18. Dne 1. 8. 2018 žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně oznámení o ukončení dosavadního pracovního poměru k datu 16. 7. 2018, a sdělil informaci o uzavření nového pracovního poměru u společnosti BCH Telecommunications s. r. o. od 1. 9. 2018. K tomuto oznámení přiložil smlouvu o nájmu bytu ze dne 12. 7. 2018, potvrzení o zaměstnání od dosavadního zaměstnavatele, společnosti Global Tele Sales Brno s. r. o., podle něhož jeho pracovní poměr u této společnosti skončil dne 15. 7. 2018, a smlouvu o budoucí pracovní smlouvě ze dne 30. 7. 2018 uzavřenou se společností BCH Telecommunications s. r. o. Ve formuláři k oznámení změn žalobce současně uvedl, že jeho současné (nové) bydliště je na adrese B. 1284/12, P. 4.
19. Správní orgán I. stupně shledal, že žalobcem předložená smlouva o smlouvě budoucí neobsahuje všechny náležitosti § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož v ní není uvedena výše mzdy, platu či jiné odměny. Dále v ní není určeno, zda mzda, plat či odměna za vykonanou práci nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy. Z tohoto důvodu správní orgán I. stupně výzvou ze dne 6. 8. 2018 žalobce vyzval, aby uvedený nedostatek odstranil doložením smlouvy obsahující požadované údaje, popř. dodatkem k uzavřené smlouvě, např. platebním výměrem. K odstranění vad žádosti byla žalobci stanovena lhůta deseti dnů ode dne doručení výzvy, současně byl žalobce poučen o následcích nevyhovění výzvě. Uvedená výzva byla žalobci doručována prostřednictvím poštovních služeb České pošty. Doručovatel vyznačil, že adresát nemá na dané adrese poštovní schránku, že byl vyzván k vyzvednutí zásilky, že bylo mu zanecháno poučení a že zásilka byla dne 7. 8. 2018 připravena k vyzvednutí. Dne 21. 8. 2018 byla zásilka vrácena zpět správnímu orgánu I. stupně.
20. Přípisem ze dne 29. 8. 2018 správní orgán I. stupně žalobce vyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Uvedené vyrozumění bylo žalobci doručováno prostřednictvím poštovních služeb České pošty. Doručovatel vyznačil, že adresát je na uvedené adrese neznámý, že byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení, a že zásilka byla připravena k vyzvednutí ode dne 5. 9. 2018. Dne 20. 9. 2018 byla zásilka vrácena zpět správnímu orgánu I. stupně.
21. Dne 18. 10. 2018 správní orgán I. stupně žalobci opětovně prostřednictvím České pošty zaslal výše uvedené vyrozumění. Doručovatel na doručence, která byla vrácena správnímu orgánu I. stupně, k této zásilce vyznačil, že adresát byl vyzván k jejímu vyzvednutí a bylo mu zanecháno poučení, že byla na poště připravena k vyzvednutí dne 25. 10. 2018, a že dne 6. 11. 2018 byla vložena do jeho poštovní schránky.
22. Dne 12. 11. 2018 č. j. OAM -21180-15/ZM-2018 správní orgán I. stupně podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců rozhodl o zamítnutí žalobcovy žádosti o prodloužení platnosti

pokračování

zaměstnanecké karty pro nesplnění podmínky podle § 42g odst. 2 téhož zákona, jelikož jím předložená smlouva o budoucí pracovní smlouvě neobsahuje údaj o měsíční mzdě, platu nebo odměně, která nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy

23. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí včasné odvolání, jehož odůvodnění doplnil podáním ze dne 10. 12. 2018. Důvody odvolání se v podstatné míře shodují s argumentací uplatněnou v žalobě. O podaném odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 31. 1. 2019, kterým odvolání jako nedůvodné zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

Posouzení důvodnosti žalobních bodů soudem

24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žalobce k výzvě soudu nepožádal o nařízení ústního jednání a žalovaná vyjádřila svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout o věci samé bez nařízení ústního jednání, Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:
25. Před samotným posouzením důvodnosti žaloby soud předesílá, že byt' žalobce své podání ke zdejšímu soudu označuje jako žalobu 1, tj. žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 1. 2019, a žalobu 2, tj. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 11. 2018, jedná se svým obsahem pouze o žalobu jedinou. Z ustanovení § 65 s. ř. s. - ve spojení s § 5 téhož zákona - vyplývá, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu se podává proti rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o oprávném prostředku - kterým je v posuzované věci odvolání, nikoliv současně (samostatně) proti rozhodnutí vydanému správním orgánem v prvním stupni. V žalobě proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu může žalobce pouze navrhnout, aby soud případně zrušil nejen rozhodnutí tohoto správního orgánu, ale rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Domáhat se samostatně zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, však soudní řád správní věcně neumožňuje. Soud proto o takovém návrhu ani nerozhoduje výrokem (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1As 60/2006-106, dostupné stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz).
26. Před správními orgány bylo vedeno řízení o žalobcově žádosti o prodloužení jeho zaměstnanecké karty. Mezi účastníky řízení přitom není sporu o tom, že žalobce je ve smyslu relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců „*cizincem uvedeným v § 98 zákona o zaměstnanosti*“. Ustanovení § 98 zákona o zaměstnanosti vyjmenovává, k zaměstnání kterých cizinců se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta. Jinými slovy zákon zde upravuje, kteří cizinci mají tzv. volný přístup na český pracovní trh. Podle písm. o) uvedeného ustanovení zákona o zaměstnanosti mezi tyto cizince patří rovněž ti, kteří získali vysokoškolské vzdělání podle zákona o vysokých školách. Právě podmínky tohoto ustanovení splňuje žalobce, neboť absolvoval bakalářský studijní program na České zemědělské univerzitě v Praze.
27. Samotná skutečnost, že cizinec má v uvedeném smyslu přístup na český pracovní trh, jej nicméně současně neopravňuje k pobytu na území České republiky. I cizinci ve smyslu § 98 zákona o zaměstnanosti proto mohou, respektive musí žádat o vydání zaměstnanecké karty, ta pak pouze v jejich případě nemá formu „jednotného povolení“, tedy povolení k zaměstnání a současně k pobytu, nýbrž je pouze povolením k pobytu na území České republiky.

pokračování

28. Podmínky pro vydání zaměstnanecké karty pro cizince uvedené v § 98 zákona o zaměstnanosti, stanoví ustanovení § 42g odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Podle něho je tento cizinec *oprávněn žádost o vydání zaměstnanecké karty podat, pokud splňuje podmínku uvedenou v odst. 2 písm. b) [zákona o pobytu cizinců]*.
29. Podle § 42g odst. 2 písm. b) touto podmínkou je, že cizinec *uzavřel pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, v níž se strany zavazují v ujednané lhůtě uzavřít pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti obsahující ustanovení, ze kterého vyplývá, že bez ohledu na rozsah práce měsíční mzda, plat nebo odměna cizince nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy; týdenní pracovní doba v každém základním pracovním vztahu musí činit nejméně 15 hodin*.
30. Podle § 44 odst. 9 zákona lze platnost zaměstnanecké karty *při splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 opakovaně prodloužit na dobu, na kterou byla uzavřena pracovní smlouva nebo dohoda o pracovní činnosti, vždy však na dobu nejdéle 2 let [...]. K žádosti je cizinec povinen mj. předložit pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti splňující podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a dobu, na kterou žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, [...]*.
31. Podle § 44a odst. 11 zákona *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) [...]*.
32. Cizinec uvedený v § 98 zákona o zaměstnanosti tak nemusí pro úspěšnou žádost o vydání zaměstnanecké karty dokládat splnění veškerých podmínek podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jako je tomu v případě cizinců v § 98 zákona o zaměstnanosti neuvedených, nýbrž musí pouze doložit, že splňuje podmínku uvedenou pod písm. b) ustanovení § 42g zákona. Z § 44a zákona pak plyne, že tutéž podmínku musí cizinec uvedený v § 98 zákona o zaměstnanosti splňovat i v případě, že žádá o prodloužení zaměstnanecké karty.
33. Není tak pochyb, že aby žalobce v nynější věci byl se svou žádostí o prodloužení zaměstnanecké karty úspěšný, musel k ní nezbytně doložit pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti, případně smlouvu o budoucí pracovní smlouvě nebo budoucí dohodě o pracovní činnosti, z nichž by bylo zřejmé, že jeho pracovní doba bude činit nejméně 15 hodin týdně a že jeho odměna za práci bude dosahovat nejméně základní sazby minimální měsíční mzdy.
34. Žalobci lze v obecné rovině přisvědčit, že vzhledem k tomu, že je cizincem uvedeným v § 98 zákona o zaměstnanosti, v okamžiku, kdy byl držitelem platné zaměstnanecké karty, nevztahovala se na něj povinnost podle § 42g odst. 7 či 8 zákona o pobytu cizinců žádat ministerstvo vnitra o souhlas se změnou zaměstnavatele, jelikož podle § 42g odst. 10 zákona se odstavce 7 a 8 nepoužijí, jedná-li se o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti. Tento cizinec je v případě změny zaměstnavatele nebo pracovního zařazení anebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo jiného zaměstnavatele pouze povinen takovou skutečnost ve lhůtě do tří pracovních dnů ode dne, kdy ke změně došlo, oznámit ministerstvu vnitra. Uvedené nicméně mezi účastníky řízení není sporné. Správní orgány po žalobci nikterak nepožadovaly, aby je žádal ve smyslu odst. 7 či 8 ust. § 42g zákona o souhlas se změnou pracovního poměru.
35. Pokud jde o námitku nedodržení šedesátidenní lhůty pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců, je třeba vycházet z průběhu správního řízení: Žalobce původně k okamžiku podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty dne 13. 6. 2018 doložil pracovní smlouvu se společností Global Tele Sales Brno, s. r. o., včetně souvisejícího dodatku a mzdového výměru, která náležitosti ve smyslu § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců obsahovala, což správní orgán I. stupně ověřil a dne 23. 7. 2018 vyhotovil předkládací zprávu k prodloužení žalobcovy zaměstnanecké karty se závěrem, že žalobcově žádosti bude vyhověno. Záhy, dne 1. 8. 2018, než bylo v této věci vydáno rozhodnutí, však žalobce správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím příslušného formuláře ve smyslu § 42g odst. 10 zákona o pobytu cizinců oznámil, že dosavadní pracovní poměr u uvedené společnosti k 16. 7. 2018 (dle potvrzení o zaměstnání, které žalobce od dané společnosti obdržel, k 15. 7.

pokračování

2018) zanikl a že od 1. 9. 2018 bude vykonávat práci v rámci nového pracovního poměru, který bude uzavřen se společností BCH Telecommunications s. r. o.

36. Z uvedeného shrnutí je zjevné, že správní orgán I. stupně v řízení postupoval bez jakýchkoliv průtahů a činil vše proto, aby o žalobcově žádosti mohlo být rozhodnuto v zákonné lhůtě. Překládací zpráva s návrhem na kladné rozhodnutí o žádosti, která byla předstupněm pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byla vyhotovena čtyřicet dnů poté, co žalobce svou žádost podal. V okamžiku, kdy však žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil nové skutečnosti, tedy oznámil mu, že jeho dosavadní pracovní poměr již netrvá a zamýšlí uzavřít pracovní poměr nový, správní orgán nemohl tyto nové skutečnosti ignorovat a vydat připravované rozhodnutí na podkladě skutkových okolností, které již nadále netrvaly. Jak je uvedeno výše, v případě cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti je veskrze jedinou podmínkou, s výjimkou povinnosti dodržet zákonnou lhůtu pro podání žádosti, pro kladné rozhodnutí, aby k žádosti byla připojena pracovní smlouva či smlouva o budoucí pracovní smlouvě, která obsahuje náležitosti dle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Právě taková pracovní smlouva či smlouva o budoucí pracovní smlouvě je tak rozhodujícím podkladem, která správní orgán v případě podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty posuzuje. V okamžiku, kdy žalobce správnímu orgánu oznámil, že jeho dřívější pracovní poměr již netrvá, nemohl správní orgán I. stupně již nadále vycházet z pracovní smlouvy, na základě níž byl uzavřen tento předchozí pracovní poměr, nýbrž musel vycházet z aktuálního skutkového stavu a tedy posoudit, zda veškeré náležitosti ve smyslu § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců splňuje žalobcem nově předložená smlouva o budoucí pracovní smlouvě. Správní orgán I. stupně se tak v tomto ohledu nedopustil žádného procesního pochybení.
37. Z dalšího průběhu správního řízení je zjevné, že rovněž po žalobcově předložení nové smlouvy o budoucí pracovní smlouvě správní orgán I. stupně postupoval tak, aby o žádosti mohlo být bez zbytečných průtahů rozhodnuto. Změnu zaměstnavatele žalobce správnímu orgánu I. stupně oznámil dne 1. 8. 2018 a již dne 6. 8. 2018 správní orgán po posouzení této smlouvy a závěru, že neobsahuje veškeré náležitosti podle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyhotovil výzvu adresovanou žalobci k odstranění vad žádosti (k otázce, platného doručení této výzvy a dalších vyrozumění viz níže). Následně musel správní orgán I. stupně vyčkat, než bude žalobci výzva doručena a zda žalobce vytýkané nedostatky ve stanovené lhůtě odstraní. Poté, kdy žalobce nedostatky neodstranil, přistoupil správní orgán I. stupně, před tím, než mohl vydat rozhodnutí, k vyrozumění žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. První vyrozumění bylo žalobci zasláno dne 29. 8. 2018 a následně druhé dne 18. 10. 2018. Doručenka potvrzující, že žalobci bylo druhé vyrozumění doručeno, se správnímu orgánu I. stupně vrátila dne 8. 11. 2018 a záhy dne 12. 11. 2018 správní orgán I. stupně ve věci rozhodl. Ani v dalším postupu správního orgánu I. stupně tak nedošlo k jakémukoliv prodloužení. Ostatně postup, kdy by správní orgán I. stupně rozhodl na konci zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí s cílem lpět na jejím dodržení, by žalobci nebyl jakkoli ku prospěchu, jelikož v tomto okamžiku, nebyla ze strany žalobce správnímu orgánu I. stupně předložena pracovní smlouva (smlouva o smlouvě budoucí) splňující zákonné požadavky.
38. Soud nepřisvědčil rovněž námitce, že žalobce nebyl při podání oznámení o změně zaměstnavatele, resp. při podání souvisejících příloh (dokladů) náležitě poučen, co vše má doložit a jak má dále postupovat. Z dokladů, které žalobce ke svému oznámení připojil, tedy včetně smlouvy o budoucí pracovní smlouvě, je patrné, že žalobce si povinnosti doložit pracovní smlouvu (smlouvu o smlouvě budoucí) s novým zaměstnavatelem byl sám vědom. Jím předložená smlouva pouze neobsahovala požadované náležitosti. V tomto ohledu není vadou, že správní orgán I. žalobci neposkytl přiměřené poučení a součinnost, tedy nevyzval jej dle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti bezprostředně v okamžiku, kdy žalobce oznámení a k němu připojené doklady správnímu orgánu I. stupně dne 1. 8. 2018 podal. Je zcela běžnou praxí, že účastníci své žádosti a jiná podání v průběhu správního řízení nepodávají

pokračování

bezprostředně úředním osobám, které je posuzují a rozhodují o nich, nýbrž doručí je na podatelnu příslušného správního orgánu, která je převezme a následně předá příslušným úředníkům, kteří je posoudí a případně ve smyslu ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu účastníka vyzvou, aby odstranil nedostatky svého podání.

39. Tak také postupoval správní orgán I. stupně v nynější věci. Jak je již uvedeno, žalobce oznámení o změně zaměstnavatele a k němu připojení doklady správnímu orgánu I. stupně podal dne 1. 8. 2018 a zcela záhy, dne 6. 8. 2018, tedy po uplynutí tří pracovních dnů, tento orgán vypravil žalobci adresovanou výzvu k odstranění vad žádosti. V této výzvě správní orgán I. stupně kromě citací relevantních zákonných ustanovení jednoznačně vymezil v jakém žalobcem předloženém podkladu – tedy smlouvě o budoucí pracovní smlouvě, shledává nedostatky a rovněž specifikoval, v čem tyto nedostatky spočívají. Tedy, že v předložené smlouvě není specifikována výše žalobcovy odměny za práci, resp. není v ní určeno, že tato odměna nebude nižší, než je minimální mzda. Současně správní orgán I. stupně žalobce poučil, jak má vytykaný nedostatek odstranit, neboť jej vyzval, aby doložil pracovní smlouvu, která požadované údaje bude obsahovat, či dodatek k již uzavřené smlouvě nebo například platový výměr. Žalobce byl rovněž poučen v jaké lhůtě, kam a jakým způsobem má požadované náležitosti doručit.
40. Žalobce však činí sporným, zda mu uvedená výzva byla kdy platně doručena. Žalobce namítá, že tuto výzvu ani dvě následná vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí neobdržel.
41. S námitkou žalobce, že mu nemohla být výzva doručena fikcí, jelikož mu po uplynutí úložní lhůty nebyla zásilka vložena do poštovní schránky či na jiné vhodné místo v chodbě domu, se již zabývala žalovaná. Správní orgán I. stupně v souvislosti se závěrem že žalobci byla výzva ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu doručena fikcí, odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7As 53/2011 - 77. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dospěl k závěru, že podmínkou pro vznik fikce náhradního doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu je, že byla zásilka po uplynutí úložní lhůty vložena do schránky adresáta nebo uložena na jiné vhodné místo. Jak již nicméně zcela správně naznačila žalovaná v napadeném rozhodnutí, tento dřívější právní názor byl překonán právním názorem, který Nejvyšší správní soud zaujal v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3As 241/2014 - 41, a to že „*na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda následně došlo ke vhození uložení písemnosti do schránky adresáta*“. „[...] *zákonné požadavky pro vznik fikce doručení jsou splněny i v případě, že z některého důvodu k následnému vložené doručované písemnosti do schránky adresáta nedošlo*“.
42. Vzhledem k uvedenému je třeba dospět k závěru, že výzva k odstranění vad žádosti byla žalobci fikcí doručena a správní orgán I. stupně tak žalobce v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu řádně vyzval k odstranění nedostatků, poskytl mu k tomu náležité poučení a určil přiměřenou lhůtu.
43. Nedůvodné jsou rovněž žalobcovy námitky, že neobdržel ani výzvu o uložení druhého vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, ani následně ve schránce nenalezl vyrozumění samotné, které tam dle údajů uvedených na doručence k zásilce mělo být po uplynutí úložní lhůty vhozeno. Rovněž v případě druhého vyrozumění došlo po uplynutí 10 denní úložní lhůty k doučení fikcí ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu. Následné vložení druhého vyrozumění do žalobcovy schránky na to již nemělo vliv. Pokud přesto žalobce zpochybňuje údaje vyplývající z doručanky, soud k tomu uvádí, že k úspěšnému zpochybnění těchto údajů musí adresát rozhodnutí předeštit jinou, avšak srovnatelně pravděpodobnou verzi reality, nepostačí, pokud údaje zpochybňuje zcela nekonkrétními námitkami (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2As 142/2017 - 23). To neznamena, že by adresát musel předložit důkaz, že k aktu vhození zásilky do schránky nedošlo, jelikož takový důkaz je reálně jen obtížně představitelný. Vyvrátit vhození zásilky do schránky tak adresát může zejména poukazem na širší souvislosti doručování v příslušném místě, např. poukazem na podané stížnosti, ať již jím nebo jinými obyvateli domu, na výkon poštovních služeb. Nic takového však

pokračování

žalobce netvrdil, nýbrž uvedl zcela obecné tvrzení, že neví, jak je možné, že výzvu ani zásilku ve schránce nenalezl, čímž k úspěšnému zpochybnění údajů zvedených na doručence dojít nemohlo. Žalobce byl tudíž o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim řádně vyrozuměn.

44. Nedůvodnou soud shledal rovněž žalobní námitku, že správní orgán I. stupně žalobci neposkytl dostatek času k tomu, aby opatřil potřebné doklady, jelikož si tento správní orgán měl být vědom, že žalobce bude teprve uzavírat pracovní smlouvu, která požadované náležitosti bude obsahovat. Řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty je řízením návrhovým, žalobce proto měl mít připraveny veškeré zákonem požadované podklady, které je k této žádosti třeba přiložit, již v okamžiku, kdy žádost správnímu orgánu podával. Nadto správní orgány nepožadovaly, aby žalobce k žádosti, resp. následně k oznámení o změně zaměstnavatele předložil pracovní smlouvu s novým zaměstnavatelem. Smlouvu o budoucí pracovní smlouvě považovaly v tomto ohledu za dostačující s výhradou, že bude obsahovat náležitosti podle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
45. I pokud by však správní orgány žalobci poskytly další lhůtu pro odstranění obsahového nedostatku předložené smlouvy o smlouvě budoucí, nemohlo by to mít na výsledek řízení zcela žádný vliv. Jak žalobce sám uvedl a soud ověřil v soudním rejstříku, společnost BCH Telecommunications s. r. o., s níž dne 30. 7. 2018 smlouvu o budoucí pracovní smlouvě uzavřel (za uvedenou společnost přitom jednala paní I. S.), byla usnesením Městského soudu v Praze již před tím, dne 25. 6. 2018, č. j. 85 Cm 1448/2018-3 zrušena a byla nařízena její likvidace, kdy jako likvidátorka byla jmenována Mgr. Ing. P. H. Uvedené usnesení nabylo právní moci dne 25. 7. 2018. Podle § 187 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, platí, že již v okamžiku uzavření smlouvy o budoucí pracovní smlouvě za uvedenou společnost mohla jednat pouze uvedená likvidátorka, která mohla činit pouze jednání odpovídající povaze a účelu nařízení likvidace. Žalobce proto s uvedenou společností nemohl předloženou smlouvu o budoucí pracovní smlouvě již platně uzavřít. Tím spíše by na základě této smlouvy nemohla být kdy uzavřena platná pracovní smlouva. Ostatně žalobce sám přiznával, že s ním uvedená společnost žádnou pracovní smlouvu neuzavřela.

Závěr a náklady řízení

46. Soud dospěl k závěru, že se správní orgány žádného z žalobcem vytýkaných procesních pochybení nedopustily a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, vzhledem k tomu, že nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaná, které by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení, nad rámec jejího běžného výkonu úředních činností, nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

pokračování

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. srpna 2019

Mgr. Marek B e d ř i c h ,
předseda senátu